

На савременој српској књижевној сцени постоји скупина „писаца“ и „критичара“ која српској књижевности не жели да припада. И то је, ма колико било бесмислено, право „избора“ које им нико не може оспорити.

Проблем, међутим, лежи у томе што, у жељи да нечему, ипак, припадају, покушавају да српској књижевности одузму историју и име, претварајући је у „србијанску“ књижевност, или део фантомске „бхсцг“ (читај: бошњачкохрватскосрпскоцрногорске) књижевности, како би традицију која им се не допада насилно прилагодили себи и свом извитопереном погледу на део света у ком живе, креирајући вештачки микрокосмос у ком би се осећали као рибе у води.

МУКЕ С ИСТОРИЈОМ

Политичке конотације оваквих настојања су колико јасне, толико и јадне.

У „балканизацијским“ процесима током двадесетог века, под диригентском палицом великих сила, руковођене комплексима порекла, осећањем угрожености и нарцизмом малих разлика, етнички сродне а религијски подељене групе претвориле су се у низ нација и „нација“, распоређених у више трагикомичних држава, у којима се говори један исти језик, али се тај језик крсти различитим именима.

Пошто је најбројнији јужнословенски народ српски и – са изузетком Бугара, који у савременим јужнословенским трвењима, барем тренутно, не учествују на најдиректнији начин – једина нација која је у двадесети век ушла као државотворна, такође српска, Срби су, природно, били кључни интегративни јужнословенски фактор, док су „балканизацијски“ дезинтегративни процеси имали анτισрпски карактер.

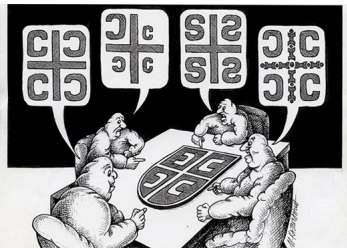
Страховита двадесетовековна крвопролића су идеју јужнословенске интеграције

Пише: Владимир Кеџмановић
уторак, 19 март 2013 12:06

обесмислила још у првој половини минулог столећа, али је она, на апаратима које је обезбеђивала комунистичке диктатура, још неколико деценија одржавана у животу.

Са падом комунизма, провизуријум заједничке јужнословенске државе се распао, а „Велики брат“ се постарао да се распад одигра на српску штету, свођењем најбројнијег народа на територију Београдског пашалука.

Пошто је политички део посла делимично завршен, преостало је да се свођењем српске културе на територију поменутог пашалука спречи могућност будуће интеграције Срба који живе у различитим, „балканизацијом“ насталим државама, и отуд назив „србијанска“ књижевност.

Али, пошто је јасно да је у условима глобализације трајна „балканизација“ тешко одржива, баш као што је трајна дезинтеграција српске нације, са глобализацијом, као и без ње, прилично компликован и ризичан подухват, потребно је обезбедити услова за нову „интеграцију“, у којој Срби, међутим, не би били доминантни, него би, подељени на „грађане“ Хрватске, Босне, Црне Горе, Србије, иако и даље најбројнији, били непрепознатљиви, ако је икако могуће и невидљиви.

Отуда назив „бхсцг“ књижевност.

ДВЕ СТРАНЕ МЕДАЉЕ

Мотиви због којих се поменута скупина „писаца“ и „критичара“ српског порекла уклапа, па чак и креира овакав концепт, од случаја до случаја су различити. Има ту интереса и жеље да се господарима тапије на „политичку коректност“ додвори, има необразовања, глупости и неразумевања ситуације, има непромишљене југоносталгије, има

„самоуправљачких“ рецидива, али има и озбиљне себемрзачке патологије, која је мржња као и свака друга, и која лако мења објекат, па таквих не би требало да се прибојавају само Срби него и „други“, којима се себемрсци тренутно улизују.

Но, о том потом...

ДАНИЛО КИШ

Без обзира на мотиве, који су им, како рекосмо, различити, поборници „србијанске“ и 'бхсцг' књижевности су, као свесни или несвесни поборници аутошовинизма, што свесни, што несвесни савезници антисрпских шовиниста из корпуса „младих западнобалканских нација“.

А један од пројеката на којима сарађују јесте покушај отимања значајних писаца из корпуса српске књижевности, што је шовинистима из „сусједних“ државица и „ентитета“ вишедеценијски хоби.

Оно што су, некада муслимански, а данас бошњачки шовинисти, покушавали и покушавају да ураде са Мешом Селимовићем, и што „исти“, час у савезу, час у рату са хрватским колегама покушавају да ураде са Ивом Андрићем, то би „бхсцгсрбијанци“ да учине са Данилом Кишом, право на то насиље заснивајући на податку да су неки од припадника њиховог серкла имали привилегију да са великим писцем буду у пријатељским односима.

При том се, будући да нема ама баш никаквог основа да се Киш прогласи „и бошњачким“ „и хрватским писцем“, овај књижевник показује као идеалан за „специфичну обраду“, будући да његови „пријатељи“ и не покушавају да га придруже неком другом, него само да га избаце из српског корпуса.

"Рагузирање" и "уринирање", или Мирко Ковач у зрцалу

Пише: Владимир Кеџмановић
уторак, 19 март 2013 12:06

